

Кати Касиди

Меттата на Съмър

*Мотиветата от
Шоколадовата кутийка*

зс

Артлайн Студиос
София, 2016

CATHY CASSIDY
THE CHOCOLATE BOX GIRLS SUMMER'S DREAM
Text copyright © Cathy Cassidy, 2012
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на възображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.



МОМИЧЕТАТА ОТ ШОКОЛАДОВАТА КУТИЙКА
МЕЧТАТА НА СЪМЪР
Артлайн Студиос 2016
Всички права запазени.
Автор: Кати Касиди
Превод: © 2015 Жени Петкова
Редактор: Мартина Попова
Корица: Моника Писарова
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-060-9

Здрасти...

Винаги съм смятала, че е важно да имаш мечти. Самата аз съм имала някои доста големи мечти, така че знам колко много усилия трябва да положиш, за да превърнеш мечтата в реалност. Ами ако необходимите усилия се окажат непосилни? Ако мечтата се превърне в мания, в кошмар?

Съмър Танбери е популярна, красива, умна и талантлива. Когато получава шанса на живота си, шанса да сбъдне голямата си мечта, тя го сграбчва с две ръце, но с минаването на седмиците и увеличаването на напрежението Съмър установява, че мечтата се изплъзва между пръстите ѝ.

Как може момичето с „бъдещи успехи“ да се окаже толкова изгубена, толкова самотна, толкова уплашена? И може ли „най-досадното момче на света“ да намери начин да ѝ помогне?

„Мечтата на Съмър“ е книга за всеки, който има големи мечти или обича да танцува, за всеки, който някога е достигал предела на възможностите си, който е мечтал да стане най-добрият; и за всеки, който някога се е поглеждал в огледалото и не е харесвал какво вижда там. Всичко изглежда като да е в полза на Съмър Танбери, но под повърхността животът ѝ е далеч от идеален.

„Мечтата на Съмър“ е третата книга от поредицата „Момчетата от Шоколадовата кутийка“. Настани се удобно и се остави историята да те погълне... Наслаждавай се!

Кати Касиди

1

Някога искала ли си нещо до болка? Предполагам, че на всички ни се е случвало, но в моя случай не става дума за копнеж по нова рокля, котенце или бешко розов лаптоп – де да беше така. Не, моята мечта е много по-голяма и болезнено недостижима.

Всъщност дори не е кой знае колко необичайна мечта – купища момичета вероятно я споделят с мен. Всяко момиченце, което поне веднъж е отишло на урок по танци или е припкало из дневната с крилца на фея на гърба си, вероятно си е фантазирало един ден да бъде на сцена и публиката да хвърля червени рози в краката му. При мен обаче мечтата се задържа; не бе заменена от увлечение по понита, попзвезди или момчета. Въпреки че имам гадже напоследък, мечтата ми не е избледняла ни най-малко.

Искам да съм танцьорка, балерина, да танцувам в ролята на Жизел, Копелия или Жулиета, да се преобразявам в принцесата-лебед с пачка от бели пера, да карам публиката да се вълнува и да ликува. Искам да танцувам и, знаеш ли, не изглеждаше като чак толкова налудничавата идея, когато бях на девет или десет.

Бутам вратата на Студио за танци „Ексмур“ и влизам вътре с полюшваща се чанта за балет. Рано е, има цял час преди началото на занятията ми, но малката зала на горния етаж, която напредналите използват, е празна по това време, а госпожица Елиз винаги ми е казвала, че мога да я използвам, когато искам.

А аз определено искам и то доста често напоследък.

Фоайето е оживено – малки момиченца в розови трика се смеят, говорят си, купуват си сок и бисквити, за да се поглеждат малко между училище и урока по танци, или се редят на опашка заедно с майките си, за да резервират места за курсовете през лятната ваканция. И аз бях точно като тях едно време.

Бях добра. Получавах отличия на всеки изпит, който вземех, заемах централно място на сцената при всяко представление на училището по танци и свикнах госпожица Елиз да казва на групата:

– Не, не, момичета, съсредоточете се – погледнете Съмър! Защо не можете всички да танцувате така?

Моята сестра близначка, Скай, извърташе очи и ми се изплезваше и в момента, в който госпожица Елиз ни обърнесе гръб, целият клас започваше да се киска неудържимо.

Не ме разбирай погрешно обаче – танцът е нещо, към което винаги съм се отнасяла сериозно, за разлика от Скай. Обожавах да танцувам. Записах се на всички видове курсове, които предлагаше училището по танци: степ, модерен балет, джаз балет, хип-хоп... но класическият балет винаги е бил моята голяма любов. Въвщи направо поглъщах книжки с истории за момиченца, които преодоляват всякакви трудности, за да сбъднат мечтите си и да станат балерини. Пла-

катите в стаята ми бяха на Анджелина Балерина*, а дискът ми с филма „Били Елиът“ се издраска и повреди от много гледане. Когато не четях или гледах филми за балет, мечтаех за него и се упражнявах, защото още тогава разбирах, че да съм добра не е достатъчно; трябваше да съм най-добрата.

Татко ме наричаше неговата малка балеринка и аз обожавах това. Когато имаш много сестри – и то умни и талантливи – се налага да се постараяш малко повече, за да бъдеш забелязана. А аз май си падам малко максималист.

Госпожица Елиз беше казала на мама, че смята, че съм достатъчно добра да кандидатствам за Кралската балетна школа, че ще ме подготвя така, че да мога да се явя на прослушванията, когато навърша единадесет. Бях толкова развълнувана, че ми се струваше, че ще се пръсна. Виждах едно ново бъдеще да се разгръща пред мен, бъдеще, включващо палци, трико и наболяващи мускули, бъдеще, което можеше да доведе до танц в пачка от пера на сцената на Кралската опера.

Беше толкова близко, че почти можех да се протегна и да го докосна.

И тогава всичко се разпадна. Татко ни напусна, премести се да живее в Лондон и сякаш цялото ни семейство рухна. Месеци наред мама изглеждаше безнадеждна и съкрушена, и постоянно имаше скандали: за посещенията при татко, за плащанията на издръжката, за какво ли не. Голямата ми сестра Хъни беснееше и обвиняваше мама за случилото се.

– Сигурна съм, че татко мисли, че тя не го обича вече – ни казваше Хъни. – Напоследък постоянно се

* Популярна серия детски книжки за мишка балерина, впоследствие адаптирана към анимационен сериал (Бел. пр.).

карат. Татко нищо не може да направи за това, че се налага често да го няма! Той е бизнесмен! Мама му натяква твърде много – отблъснала го е с това!

Аз не бях чак толкова сигурна в това, обаче. На мен ми се струваше, че от известно време насам татко прекарваше все по-малко време с нас и все повече в Лондон. А мама не натякваше, а по-скоро споменаваше тихо, че би било прекрасно, ако той дойде за рождения ден на Коко или за Великден, или поне за Деня на бащата. Това обаче отприщваше голяма караница, в която татко крещеше и затръшваше врати, а мама се заливаше от сълзи.

Когато попитах татко защо напуска, той отвърна, че все още ни обичал много, но нещата не се получавали добре от известно време насам. Това не ми се стори като достатъчно добра причина тогава. Когато нещата не се получават добре, трябва да работиш над тях, за да станат, нали? Татко явно имаше различно виждане по въпроса обаче.

Няколко дни след раздялата Скай, моята близначка, обяви, че не иска повече да ходи на уроци по балет и че досега го е правила, само защото аз съм искала. Това ме разтърси из основи. Винаги съм си мислела, че аз и Скай знаем всичко една за друга... а се оказа, че съм грешала. Скай е имала цял куп други виждания, за които не съм подозирала.

– Съмър, не искам повече да съм в сянката ти – беше казала тя тогава.

Шамар да ми беше ударила, нямаше да ме заболи толкова. Имах чувството, че скъсва връзката помежду ни и ме изоставя, и то точно в момент, в който най-много се нуждаех от нея.

Ако някой вземеше живота ми и в изблик на гняв го разтърсеше силно и го захвърлеше на земята, раз-

бивайки го на парчета, пак нямаше да стане толкова голяма бъркотия. Така че... цялата онази работа с балетната школа? Вече осъзнавах, че никога нямаше да се получи, след като татко ни изостави.

С регионалните прослушвания се справих добре, но докато дойде време за онова в Лондон, в главата ми се бе настанила мътилка от притеснения и страхове. Можех ли всъщност да напусна мама, толкова скоро след раздялата? Можех ли да оставя сестрите си? Бях разкъсвана от противоречия.

Татко се бе съгласил да ме заведе на прослушването, понеже сега живееше в Лондон, но ме взе със закъснение и когато най-сетне пристигнахме, аз се бях изнервила и притеснила до краен предел. Танцувах зле и когато журито ме попита защо смятам, че трябва да ми бъде дадено място в Кралската балетна школа, не можах да изтъкна нито една причина.

– Няма значение – бе казал татко раздражено, докато ме караше обратно вкъщи. – Голяма работа. Балетът ти е само хоби все пак, нали?

Това направо ме уби. Балетът *беше* голяма работа за мен – беше всичко. От този ден нататък вече не бях „неговата малка балеринка“. Бях загубила уважението му – след този ден бях просто една от няколкото му дъщери, онази, чието хоби бе да танцува.

Дори няма нужда да споменавам, че не ми бе предложено място в школата.

– Не се самообвинявай – ми бе казала мама. – Напоследък си под голямо напрежение, а аз въобще не трябваше да се доверявам на баща ти, че ще те закара навреме. Ще има и други възможности.

Усмихнах се, но и двете знаехме, че бях изпуснала шанс, който се пада веднъж в живота.

Никога нямаше да успееш така или иначе, прошепна един тъжен, горчив глас в главата ми. Самозаблуждаваше се.

Пренебрегнах гласа, макар че така и не можах изцяло да го забравя. Оттогава този глас е винаги с мен и се промъква в мислите ми с горчиви критики, когато го очаквам най-малко.

Това се случи преди повече от две години. Сега съм на тринадесет и все още обожавам да танцувам. Продължавам да получавам отличия на изпитите си и продължавам да получавам добри роли в представленията. Нещата вкъщи са по-добре. Татко живее в Австралия в момента, но не е като да го виждахме кой знае колко често така или иначе, още преди да се премести. Мама си има нов приятел – Пади е мил, забавен и е лесно да го харесаш. Само след няколко дни двамата ще се венчаят. Пади има дъщеря на име Чери, така че се сдобивам и с нова сестра, която, за щастие, доста харесвам.

Голямата ми сестра Хъни все още се държи кошмарно, особено след нанасянето на Пади и Чери у нас, но аз си имам Скай, Коко, гадже и добри приятели, на които мога да разчитам. Справям се добре в училище. Би трябвало да съм щастлива, знам... но не съм. Въпреки че опропастих възможността си да се занимавам професионално с танци, мечтата ми все още си е там.

Свалям училищната си униформа в празната съблекалня до залата на напредналите и я сгъвам прилежно, след което се пъхвам в чорапогащник и трико. Все едно съм свалила пластове на ежедневието от себе си. В дрехите си за танци се чувствам лека, чиста, свободна.

Освобождавам косата си от дългите плитки, срещвам я, отпъждайки грижите, и отново я сплитам, този

път плътно около главата си. Правила съм това толкова много пъти, че вече дори не ми е необходимо огледало. Сядам на дървената пейка и изваждам палците от чантата си. Вмъквам краката си в розовите сатенени обувки и завързвам панделките здраво, подпъхвайки краищата им така, че да не се виждат, както ме е учила госпожица Елиз. Изправям се, прекосявам съблекалнята и влизам в празната зала с блестящи огледала. Докато съм при вратата, топвам върховете на обувките си в ситния прах в кутията с колофон, за да не се хлъзгам и пързалям по дървения под. Протягам се, пускам CD плейъра и около мен започва да се леене музика, която се просмуква под кожата ми.

Когато танцувам, тревогите ми изчезват. Няма значение, че татко ни напусна и че разбитото ми семейство все още сглобява парчетата си. Няма значение дори това, че така и не успях да отида в Кралската балетна школа.

Поемам си дълбоко дъх и изтичвам напред, надигам се на пръсти и извивам ръце нагоре, замахвам, въртя се, потапям се в музиката. Когато танцувам, светът изчезва и всичко най-сетне е идеално.